

Николай Лилиев

Вървя смирен, вървя
самин...

ВЪРВЯ смирен, вървя самин,
в душата лъха утрин свежа,
и там просторът странносин
разстила свойта светла мрежа.

Избиват огнени следи
в страна мечтана, непозната,
и хороводи от звезди
бележат път в далечината.

Вървя, а таен глас трепти:
– Какви цветя, какви съзвучия,
какви несбъднати мечти
в незнайна песен ще заключиш?

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7697>]